

הלבות נשיאת בפים סיון קבב

ביאורים ומוספים

כפיו (וכמכוואר בסל'ו), ובמשניב סיק קלג, ובמה שכתנו שם בשם העולה חמידן, אמנים לישית הרמי"א (שם) שם עשה תשובה נשוא את כפיו, אפשר להעמידר את דברי הירושלמי בעשה תשובה. (150) אמנים, לעיל (ס"ק ב') כתוב ברעת הסוברים שפרוש המילוי יזני אברכם' הינו שהקב"ה יברך את הכהנים.

[משנ"ב ס"ק קמ]

בזה שגשא גורלשה⁽¹⁵¹⁾ וכיו', עד שידר על דעת רביהם⁽¹⁵²⁾. (151) ומשמעו שנפסל דוקא כנסואה, אבל לא כשבא עליה בזנות. ואם ריגל לבוא עליה בזנות ונעשה מועד לדבר, מסתפק הפמ"ג (א"א ס"ק נח) אם נפלט.

(152) וכיוון שפסולים לרבעת הכהנים, אינם עריכים לצאה קודם לברכת רצעה, כפי שכתב לעיל (ס"ק יב), וראה מה שכתנו שם.

[משנ"ב ס"ק קמ]

שנדר שחרר על דעת רביהם אין לו התקנה⁽¹⁵³⁾. (153) ואם נדר על דעת רביבים ו עברשוב, כתוב בשווית מאמר מרדי כי (איטינגה, סי' טז) שלא ישא כפיו.

[משנ"ב ס"ק קמט]

אף שהධיר ממנה הנאה אסור לשא כפיו⁽¹⁵⁴⁾, וגם איןו עולה לתורה ראשן⁽¹⁵⁵⁾.

(154) ובטעם הרבר כתוב בשווית הראים (סי' נט), שכיוון שמתייחד ומסתתר עמו בחזקת אשתו, הרי הוא בחזקת שבא עליה, שאין אפונרופוס לעיריות. (155) והקשה הפמ"ג (משב"ז פתיחה לט"ז כללה), לפי מה שמצוות המגיא (סי' רא ס"ק ד, הביאו המשנ"ב שם ס"ק יג), שמצוות זיקרתו היא מדאוריתית, אך ביטול חכמים את המצהה. ותירץ על פי המבוואר בגמ' (ובמאות ע, ב) שיש כה ביד רכמים לעkor דבר מן התורה בשב ואל תעשה. עוד, שכיוון שהילל את קדשותו, לאו קדרוש הוא ואין בכלל יקדשותו.

ולענין לדעלותיו לשאר עליות בישראל, כתוב בשווית אמרות משה (או"ח ח"ב סי' לג) שモתר להעלתו [cmbovar בפמ"ג שם], שלא אסור לקורתו לתורה, אלא שאיבר את מעלה כהונה וליה נהורא ראשון ושני.

[משנ"ב ס"ק קמן]

יעין בתשובה קתביסופר סיון טו. ברופא שמקבר מחים שיש לו הוועלה הנקחת ממון, לאagi בקבלה לבר⁽¹⁵⁶⁾. (156) וכחן הרוצה להיות רופא בבית חולמים אשר לפעמים מצוים בו מותים. כתוב בשווית טוב טעם וduration (מהזריג ח"ב סי' רבע) שכאשר עריכים אותו החולים מחמת מומחיותו, או שהוא נערך וdochok לפונסה, יש להחויר [וכיצירוף דעת הש"ך סי' שעב ס"ק ב] שכאשר המת נמעא בחדר אחר אין אישורי אלא מדרבן]. וכשמודכן שם מות, אם עוסק בפיקוח בPsi' באוטה שעה, מותר לו לשמש כדרכו. אמנים בשווית אגרות משה (יריד ח"א סי' רמח) כתוב שאסור לכחן להתמנות לרופא לצורך פרנסה בבית חולמים שיש בו מותים, אלא אם כן מת שם יהודי ורק עם בהבהה יבים, ומתנה עם הנהלת בית החולים שכאשר ידע שיש יהודי מර, או אפילו גוסט, והוא ראשאי לעאת מיד. וראה מה שכתב בזה הגרש"ז אויערבך נשמת אברם ייריד סי' שע ס"ק ב.

[משנ"ב ס"ק קמא]
בנשיאות-כפים מתקרא⁽¹⁵⁷⁾,

(145) וטעם הדבר, ביאר השׂוע הרב (סנ"א) לפי שבתפילה הוא עמד ומדבר לפני המלך, ושיכור אינו ראוי לדבר לפני המלך, מה שאין בן ברכת כהנים שמדבר אל העם. ואך שלענן קריית שמע כתוב הדרמ"א לעיל (סי' צט סי' א) שסבירו אסור בקריאת שמע, כתוב המכח"ש (ס"ק נה) שהינו משום שיש בה קבלת על מלכות שמים, אבל ברכת כהנים דומה לשאר ברבותה שהтир הרמ"א (שם) לשיכור לברך, כל עוד לא הגיע לשכורותו של לוט.

[משנ"ב שם]

ובין מגתו, דעת מגן אברם לאסר בנשיאות בפים, וכפה אחרוניות הולקין עליו בין שאינו משכורך⁽¹⁵⁸⁾.

(146) וכחן שעריך עקיב חולשתו לקדש בן שחרית למוסף, כתוב הקערוש"ע (סי' ק סי' ב) שיישמע הקידוש מאוחר. ואם אין לו מינוי תרגימה [צריך לשחות רבייעתין כדי לצאת ידי חובת קידוש], כתוב בביהיל ל�מן (סי' רפו סי' ג ד"ה אכילת פירות) שמותר לו לשחות רבייעתין שלו, שבודאי יש בו גם מעט מים, ובחיי אדם (כלל לב סי' ז) כתוב שישתה הרוביעית בשתי פעמים. ומין ענבים, כתוב בשו"ת או נדררו (ח"ז סי' ז) שעידי מין מגתו, ומותר לדין לישא את כפיו לדעת הכל. ובשמחה תורה, כתוב ל�מן (סי' תרטט ס"ק יז) בשם הלבוש שאין הכהנים נהגים לעלות לדוכן, משום שמצויה בו שכבות, ובאליהו הרבה כתוב, שבפראג היו הכהנים נהגים לעלות לדוכן במוסף, ויש שהיו עולים אף בשחרית, וסימן, שכל מקום לפי מנהגו, ומה ייהרו שלא ישחו.

[מיה"ל ד"ה שתה ובירית]

ועלין צרכין לפרטיו של פאנן-אברוס⁽¹⁵⁹⁾. (147) שפירש בדעת רבינו ירוחם, שודקה שתיתה שאר משקות המשכרים אסורתו רק כשהגיע לשכורותו של לוט, אבל שתיתה יין אסורתו אף ברכبيעה, ושלאל כפה שפירש הב"ר דעת רבינו ירוחם, שאף בין איןו אסור אלא אם כן הגיע לשכורותו של לוט.

[משנ"ב ס"ק קמן]

כגנו אפלו לא עשה תשובה על בקטיאו⁽¹⁴⁸⁾ וכחן, שאין קביל סברקה פלי בכתנים אלא בתקדו-ברוך-הוא⁽¹⁴⁹⁾ וכחן, ובקדו-ברוך-הוא גנוקמי מברך את יישרל בחייב⁽¹⁵⁰⁾.

(148) וודקה שעשרה עבירות אלו לתיabinet, אך מומר העובר בעירות להכusing, כתוב הפמ"ג (משב"ז לט) אסור לו לשא בפיו [וראה משנ"ב ל�מן (סי' שפה ס"ק ד) שכטב שמומר העובר בעירות להכusing אף שלא בפרהסיא דין בגו].

(149) מקור הדין בירושלמי (גיטין פ"ה ה"ג): "שלא תאמור איש פלוני מגלה עריות ושותפ' דמים והוא מברכני, אמר הקב"ה ומוי מברכך, לא אני מברכך [בתמייה], שנאמר זשמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם".

ואף שכטב השׂוע לעיל (סל"ה) שבחוג את הנפש לא ישא את הנפש את כפיו, כתוב בביור הגר"א (שם) שהירושלמי דבר באופן שאין ידוע בודאי שהוגג את הנפש, אלא רק יצע עליו רינון, שנשנא את

יום א' כ"א אייר תשע"ז

באר הגולה ט

הלוות נשיאת בפיהם סימן קבח

(קמ) אף-על-פי שהוא מוזג, ואפלול שתחו בכיפה פגמים, לא ישא את בפיו (קמא) עד שסירינו יינו מעלה: לט ולא היו בו (קמג) אחד מהברים המונעים נשיאת-בפיהם, אף-על-פי (קמג) שאינו מדקדק במצוות וכל קעם (קמה) קריגנים אחריו, נושא את בפיו (קמה) (שאין שאר עברות (קמו) מונין (ס) נשיאת-בפיהם: מ (קמו) צבן שגשא (ס) גרשא לא ישא את בפיו, קראי נוגאין בו גרשא אפלול לקורות בתורה ראשונה. ואפלול גרשא או מטה פטול, עד שידר הנאה (קמה) על דעת (קמ) רביהם (קמג) מהנשימים שהוא אבור בם: מא (קמ) *ר' בטמא למתת שאינו משבעה מתי מצוה, פטול מן סדוקין ומכל מועלות הכהנה עד שישוב קנא) ויקבל שלא (ס) יטמא עוד למתים. (יש אומרים דמי שיש לו בה (קמג) שהמיןה

באר הדיטב

האה"ס במקומו לא קיה מקשה מונפה בסק"ק נת מה שהרא"ם עצמו הרגיש בעה ומישבו במש"ש, ע"ש. גם נפל שנות בברמי"מ"א בפה שפטירן על גישת בחיז, ע"ש, ובסירוי"מ"א רפוז פروفס המקודשים נתן פשעות ע"פ המתיה אורחו, ע"ש. כהן רע מעללים ובעליל ועדרנים. לכ"ע אין מונין, מרוב כו"ב ולכך כישעה פשובה, ואפלול אית' יכול להוציא אנקחה נס נשות נדר באה מכפה בעקבשו, אין זושא את בפיו: וזה דקירותן: נדר ועקב ריר וכבר, פגנו בשיוורן מן צבורה ניד מגזר, אכל זה שאינו יכול להוציא, אכלו אם נדר בעאה מינה אסרור לשא את בפיו, קראי"ס ח"א ס"נ. ונ"ה"מ"א לא ראה דברי קראי"ס אלו במקומות שכחיתם, ע"ש, ואילך ראה בסיור פספר, עין בש"ע אה"ז סי' ובס"ג סי' ג ס"ק ו מש"ש: (ס) יטמא.

בואר הלהלך

אינו אסור אלא שכור ולא בשתו וכבדית, עין שע' ומקומם ייש שנוי בין שיטה זו לדברי ונבי יונתן, רשם חמיר על-כל-פנס באינו כל' לבר פלאי פלאי, ולונבוי דכם דואז קשוח של שברתו של לוט, ושל-בון אינו אריךין לפירושו של שפגן-אבררכט⁽¹⁴⁷⁾, עין שם. ומהו, לרבע מסקינים שארכונו נזאלו בשאר משקין, כל שאינו כל' לבר לפני תפלה משכנן קשוח בלא פשי, כמו שפטקיי במשנה ברוינה: *נטמא למתת וכ'ר. עין ממשנה ברוינה דזוקא בפוזיר, בן יעקב בית-יוסוף, וטשטוט. והבה אלהון השליח-צוויה דקליע בסייעו אם עבר פעם את באקראי גמ' בין נפלל, ולענית דעתן, ממשמ' דזאלו אט עבך פטול המשמע שטהוא מליחן המשנה (מכורות מה"ה) זקפני "וועטמא למיטס" דטמא למתת ובכוורת מה"ה זקפני. ואילו בפערת המשנה בזאת לא בטעמא פעם אתה: וזה דקפסל מעד לך אט אונסינו חכמים, אכל לא בטעמא פעם אתה: וזה דקפסל בכוושא נשת פאברה ואצלו בגנשא גרשא אתה. הקס בין דהו פזיקח לאשה ועופר כברדו, הלא הוא מעדר לאstor זה, וכן דקטען "זקפני" וונושא גושים, מומבא בכתיב-זוקא, מה שאין בין ביה זקפני זקפני לא טבון זוקה. וכן ברכמ"ס פרק ח' מל' ביה זוקה פעם זללה וזה, כמו שפרש בריבר בעש. וכן בלשון מ"ר שמאול הומוא בכתיב-יוסוף תחוב גס' געבא למתס' לשון ובם. וכן ברכמ"ס פרק ו מהלכות ביאת פטרש מבכ' נידגן קלשון המשעה, עין שם. ובורי אפלול ברוחץ שפערש בש' לאטי לשא פשי. גס'ין דעת אבי העור זואור ווועז (ומובא בהגמ"ה) דזוקא בפערש לך פשייר ולא באקראי. ואך דלא גומא לנו

מעבודת גלילים ושפיכות רמים וכ'ל: (קמ) מובען. קינוי אפלול לא עשה תושבה (קג) על חטאי'ו⁽¹⁴⁸⁾. וההטע במת קרמ"ס: לפ' שע' מוצות עשה על כל פהו וכחון שנאי לנישיאת-בפיהם, וזה אומרים לאט ורע' הש' הוסר שפיכים אלא בתקודוש-ברוך-הוא (קמג) שאינו מדקדק מוצות שנצחו בה, והקדוש-ברוך-הוא ברקמי מברך את ישראל גרשא (קמג) וזה הדרין במצות. קינוי (קיל) אפלול מוצות חמורות וכドומה: (קמד) קריגנים אחוריו. אפלול (קיכ) רבו של אמרת, שהוא מפרקם לכל בפרשותו: (קמג) שאין שאר עברות וכו'. דריש. חוץ מעבודת גלילים ושפיכות רמים וכ'ל: (קמ) מובען. קינוי אפלול לא עשה תושבה (קג) על חטאי'ו⁽¹⁴⁸⁾. וההטע במת קרמ"ס: לפ' שע' מוצות עשה על כל פהו וכחון שנאי לנישיאת-בפיהם, וזה אומרים לאט ורע' הש' הוסר שפיכים אלא בתקודוש-ברוך-הוא (קמג) שאינו מדקדק מוצות שנצחו בה, והקדוש-ברוך-הוא ברקמי מברך את ישראל גרשא (קמג) וזה הדרין במצות. קינוי (קיל) אפלול מוצות חמורות וכドומה: (קמד) קריגנים אחוריו. אפלול (קיכ) רבו של אמרת, שהוא מפרקם לכל בפרשותו: (קמג) שאין שאר עברות וכו'. דריש. חוץ

שער האין

(קמ) בית-יוסוף: (קמ) עלת-פמיך ואליה רביה ודר'ה-הדים, וט"ז הפליג עד ביהר צה, ע"ש: (קמ) אחורוניים: (קיכ) לבודה ובר' וא"ש, אין רונין זה רנון הנזכר בסעיף לו, ששם אינו כי אם לעיו בקהלא ולחאה כההמם, מפרש רהכא אויר המחבר לעוני עבדות גלולים ושפיכות דלים, אלא שלשון רט"א דחוק לפערלטש: (קמ) עלת-פמיך ופקיirs תחש ואליה רביה ובר' וא"ש ומג'ובורים, לאל' קרל"ח: (קמ) אחורוניים: (קמ) לבייש וש"א: (קמ) והני דאפלול מגיש אזהר אחר קשישת-בפיהם כס'ין שי', וכחיה דאמירין לא רצקה על-כל-פנסים לקלל על-פה מכך גראוי זוקה עיריות דיארו פקודה. עין בקשוחת קב"ר סופר סיון טז, ברופא שבקיר מתחים שיש לו וועטלת הרוחת ממוין, לא סגי בזקלה לבר' (קמג), עד שידר ומגרש. אלא דצקה על-כל-פנסים בערבה, עין שם: (קמג) שהמירה או ותפה. עין בזקאנ-אברחים שהוכחים ר' הכהנה, ואכל לא בזקלה; וזה דקנת שטהוא, הוא פסל לכהנה. והפריגנרים נשאר בדין זה בזקיה עין וכן לא עלה-בפיהם: (קמ) בית-יוסוף: (קמ) בזקלה'ס בפרק ו מביאת מדקך:

Tél (France) : 01.80.91.62.91

Tél (Israël) : +972.77.466.03.32

contact@torah-box.com

יום ב' כ"ב אדר תשע"ה

באר הגולה 18

ש ובאים ת בית
יוסף א משקעה
תשכיב קרש"א

הלוות נשיאת כפים סימן קבב

או שזורה, (קנ) אין מחייבין עוד (ט) לתקן (קנד) כי אביך היה (טט) מחללת (מדרכי פרק נגמר היררכיה):
מב (טט) (קנ) שחייב (קנו) אין נשוא את פפיו: מג אחר שבעת ימי אבלות נושא כפיו. וכתוצאה
שבעת ימי (טט) *יצא (טט) מבית-הכנסת בשעה שקורא ב'חנין'. הגה ויש אוקרים. הכל זמן
האבלות (קנ) אפלו עד י"ב הדש (קנט) על אביו ועל (טט) אמרו אין נשוא את פפיו (מודרני סוף פרק הקורא עמו)
והגחות מיומנו. וכן נהוג במדיניות אלו: מד א'חן א'על-פי שהוא פניו נשוא את פפיו: הגה ויש אומרים
(קס) דאיינו נשוא (טט) פפיו, דשרוי כלל לאasha שמי. ומברך ייש לו להיות בשמה (מודרני סוף פרק הקורא
עומר). (קס) ונוהgo שנושא (קס) א'על-פי שאינו נשוי. ומכל מקום הרוצה שלא לשא כפיו אין מוחין בידו, רק
שלא י'ה בא'ית-הכנסת (קס) בשעה שקורין (טט) 'חנין' או אומרים להם לטל יידיהם. נהגו (קס) בכל מדינה

שער תושבה

(טט) אמרו. עבה"ט. ועין בגדיר'ה סימן ב' קש"ז פון והוא אבל אין ש אללא
הו, בין שא"א לו לאחא מבדמי' נושא נשוא את פפיו:
באר היפט
 ואין אויך לזר, דשאני גירות דיזיר תפוקה: (ט) לתקן.
 ולרך ראשון, אבל בשתאי ר'ב"כ, ט"א פ"א: (טט) מחללת.
 שהקששה מסונא וסדרין. מותק פרוץ' קבנה'ן פרדריכי הוא זאמ
המיר לבנות א'יליל הקדם וראי שמו, אבל בהקינה לחוד א'גה מסללה לאבא. וה'ב' ר'ב' חולק צליין וטבך דל"ש פון ל"ש פון לש' גונת דת בקהל את אביך היה מסללה ואין מחייבין לה'ב', ע"ש. ורק הייר' כנ'ה'ן קמ'ב
דאין פנק'ן קהה לפסל הכהן משות בתו או במניר' ר'ב' בון או קנו, ע"ש, וכ'יך' בתקשות' שבוחות-עלוב' שמ: (טט) החולק. אפלו קלל
טדרגן, מ"א. ואם עלה גור, פר'ח: (טט) אבל בון בין גור, בין און. ואם עלה לא גור, וכ'ש און. ואם עלה לעוזות' מ'ב'ח'ן. אפלו בשתה מטה'ש בעביה,
כהה'ג. ופר'ח חולק עליון וכטב' דינ'ים ג' עשה וועיא אח כפי' וטב'א ער'ל לטל א'ריך' עלה'ת' קמ'ש. וזה'ה
בעשה. ופר'ח בטב' דיאון אפלו אם גראותו לא עלה'ת לא עלה', ע"ש: (טט) אמרו אס'ר' בקשחה קמ'ש ק'יד' סי' ט' שמא. ואם אין שס' כק'ים בה'ב'ן ר'ק א'בל'ו ווע' שלשים או' גרא' ב'ה. ואלו לדינ'ו
ק'ז'ב'ר מטו' בר'ל אס'ר' ב'ב'ן. דקה אס'ר' בקשחה קמ'ש ק'יד' סי' ט' שמא. ע"ת פר'ח ו'ב' פוקם.
לשוכת' קב'ת' י'ק'ק'אל סי' יב, ע"ש, דלא קמ'א ס'ק ס'ו: (טט) פפיו. עם כק'ים א'חים לכ'ע נושא פפיו, ר'לא גרא' מקטן. מ"א ע"ת מ'א: (טט) ה'ה'ם.
כל זה בפ'ו שלא ענא א'שה, אבל אם אין אשוט עמו נשוא את פפיו לה'ז. כל א'ם אשוט עמו נשוא את פ'ק'ם. ע"ל ס'ק א' מש'ש:

משנה ברורה

משום דכין ש'המירה, מסתפא זונת גס'ין, ומה שכתב "או
זונת" הינו או זונת לחוד: (קנ) אין מחייבין עוד לתקן. הינו
לענין לפתח ראשון ולרך ראשון, אבל לא לענין נשיאות-כפיים,
ש'הרי אפלו אם בעצמו עבר על אסור זנות גס'ין נשוא כפיו,
קדל'על' בעזיף לט. וכ'ל'ש'ן שאין פסל על'ידי' זנות בתו
[אחרונים]. ומבריך במרקץ, דמפל' מוקם יש' לש'ת' לתקן אלא
ש'אין מחייבין: (קנד) כי א'ביך וכו'. וו'ז'א (קס) בקשחה ארוסה
או נשואה דבק'י פ'ר'י קרא. אבל פנימה לא. וכתבי' אחרים,
דב'ז'ן זהה אין מנהג לפסל פון בשビル' גונת בתו⁽¹⁶²⁾ או המרת דת של
גרושה זונה וחללה: (קנו) אין נשוא את פפיו. לפי שא'נו בכהנו ומשמע לא'ורה דלא ב'ב'ר'א
חולל של דבריהם, בג'ן הנולד מחלוזה, גס'ין אין נשוא כפיו⁽¹⁶³⁾ [אחרונים]: מג (קנו) יצא מבית-הכנסת. דמ'ד'יא חיב האבל לבר'ה,
שה'ג'י תב' ב'ל מאות קאמ'ר'ות בתר'ה, אלא ש'ה'ן שלא לשא כפ'יס⁽¹⁶⁴⁾ בשתה' בבר'ה,
בר'כ'ת' ו'ט'וב' לב' הו' י'בר'ק⁽¹⁶⁵⁾, ויל'ך צריך' ל'צאת' כדי' שלא י'ק'ר'או'ה לעלות לדינ'ו, וא'פלו
יעלה. וביד'ע'ב' אם לא' י'צ'א ו'ק'ר'או'ה לעלות לדינ'ו, בין בש'ת' ובין ב'חל', בין א'לה' הו' ובין עם כה'נים אחרים,
(קס) א'ריך' לעולות, זאם לא'ק'ן ע'בר בעש'ה⁽¹⁶⁶⁾: (קנד) א'פלו עד י'ב' הדש. (קנו) והוא ס'ר'ב'ר'ה ש'ה'ר'י
ש'ה'ר'י א'ס'ר' ליל'ק' לש'ת' נושא'ן ו'ק'ר'יא' ב'ר'ה. (קס) והוא ס'ר'ב'ר'ה מ'ו' ב'ר'ה, מ'ל'י קאמ'ר'ות, מ'ל'
מ'ק'ום הר'י ע'ל'-'כל'-פ'נים א'ס'ר' ב'ש'מ'ה כל' י'מו' הר'ג'ל⁽¹⁶⁷⁾. (קס) והוא הר'י א'פלו מ'ק'ום הר'י
א'נו ש'ר'י ב'ש'מ'ה כל' י'מו' הר'ג'ל⁽¹⁶⁸⁾, וכבר תפ'נו ר'מפל' מ'ק'ום א'ס'ר' ב'ע'ל'ות' י'ע'לה. (קס) וא'ם אין שס' ב'ב'ת'-'ה'ק'ס'ת' ש'ע'י
(קנט) על א'ביך וועל' א'פלו. והוא ס'ד'ן כל' של'שים על' שא'ר' ק'ר'וב'ים:
כה'נים א'חים חוו' מ'ה'א'בל, (קס) מ'פור' ל'ה'א'בל לשא פ'פו תוק' י'ב' ח'דש על א'ביך וא'מו או' תוק' של'שים על' שא'ר' ק'ר'וב'ים:
מד (קס) דאיינו נשוא כפיו. ומיהו, (קס) נ'שי שא'ין אשוט עמו, מ'פור' ל'כל'י' ע'ל'ק'א: (קס) ו'ג'ה'נו ש'נושא כפיו.
(קס) אין שס' ה'ן אל'ה' הו': (קס) א'על-פי' שא'ינו נ'שו'. ד'ז'א'ה בא'בל'ות' מ'ח'ר'ין, ש'ר'וי' ב'צער', מה שא'ין ב'ב'ה,
(קס) שא'על-פי' שא'ינו ב'ש'מ'ה, מ'כל' מ'ק'ום א'ינו ש'ר'וי' ב'צער': (קס) בשעה ש'ק'ורי'ן 'ב'ח'נ'ין'. בא'מת' ער'יך' ל'צאת' בבר'ת' 'ר'צה',
וכמו ש'פ'ת'ב'נו ג'מה פ'ע'מים, אלא דג'ם בע'ת ב'ר'ת'-'ה'ק'ס'ת' מ'שומ' פ'ג'מ'א⁽¹⁶⁹⁾, וכ'ל' ב'ס'ע'י' ד':
(קס) ב'כל' מדינ'ות אלו וכו'. ו'ג'א'ז'י'-'ש'ז'א'ל וב'כל' מל'כות' מ'ג'ר'ים פ'ג'מ'א⁽¹⁶⁹⁾, ו'ק'פ'ו'ל'ים ק'ל'סו' ל'מ'ג'נ'ם ב'עה':

שער האין

(קס) ע'ת'-'ק'מ'ר' ז'אל'ה' ו'ב'ה' ו'ש'א': (קס) פ'ג'מ'ר'ק'ום ו'ע'ל'ות'-'ק'מ'ר' ו'ל'ב'וש' ז'ונ'ג'א' ו'ש'א', ז'ל'א ק'אל'ה' ו'ב'ה':
 (קס) מ'ג'נ'-'א'בל'ם ו'ש'א': (קס) מ'ג'נ'-'א'בל'ם ז'ונ'ג'א' ו'ש'א'-'ל'ל'ה' ו'ב'ה': (קס) מ'פ'ר'ס ט'יק'ט'ן ו'פ'ר' ד'ר'ש': (קס) לא'פ'וק'י ק'ר'וב'ים
ש'ה'ם נ'ס'ול' ע'ד'ות' ז'ל', אף ש'צער'יך' ל'ה'ר'אות' ק'ט' בא'בל'ות' ר'אש'נ'ה, ח'ב' לשא פ'פי' א'ר'': (קס) ק'ש'וב'ת'-'ג'ג'ת'-'י'ק'ק'אל' ק'פ'ו'ב'א ב'כ'א'ר' ה'יט'ב
ו'ה'ע'ת'יו' ג'ם ב'צ'ל' ד'ר'ת'-'ה'מ'ים ל'ד'ינ'א, ז'ל'א ק'פ'א'ן-'א'בל'ם, ו'ג'ן פ'ש'פ'ע ג'ס'ין' ב'ה'ר'ו'ש' ר'י א'ז'ק'א' א'ז'ק'א', ו'ג'ש' ק'ל'ל' ק'מו'ת', ד'ק'ר'וי' ק'ל'או' ק'ר'וי' הו' ר'ק' א'מ'ג'א'
ב'ע'ל'ק'א': (קס) א'חר'ונים: (קס) ב'ן מ'ש'ע' מ'א'חר'ונים: (קס) ל'כ'וש' ו'ש'א': (קס) פ'ר'-'מ'ג'דים:

הלוּכָות נְשִׁיאָת בְּפִים סִימָן קַבָּח

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק קנה]

הַרְיָ אִינוֹ שָׂרוּי בְּשֶׁמֶךְהָ כֵּל יְמוֹת הַרְגֵּל⁽¹⁶⁴⁾ וּכְרוּ, מַכְלֵ פָקוּם
לְעָלוֹת לְאַעֲלָה⁽¹⁶⁶⁾.

(164) כוונתו שאסור לו להשתתף בשמחת מרעים, כמו בואר בירוד (ס"ר שעת ס"א), אבל בערך שמחת יום טוב חיב אף האבל, כמו בואר בפתח תושבה שם (ס"ק א) שמחת الرجل היא דורייתא, ואבלות דרבנן.

(165) וגם גודע באמצעות ברכת הכהנים שנפטר קרומו של אחד הכהנים ונעשה אונן, כתוב החyi אדם (כלל לב ס"ט) שאין צריך להודיע לו ואת עד שיגמור את הברכה, כיון שההיסטר לשיא בפיו בעודו אונן [מושום שאינו שרוי בשמחה] אינו אלא מדרבן.

(166) ובטעם הדבר כתוב הפרי חדש, שכון שפיטול לעובודה, פסול לנשיאות כפים, שכל שהוא עובד אינו מברך, שנאמר (ויקרא ט כב): "וַיֹּשֶׁא אֶחָרֶن אֶת יְדֵיו אֶל הָעַם וַיַּרְכֵּם וַיַּרְדֵּךְ מִשְׁעָוֹת הַחֲטָאת".

[משנ"ב ס"ק קנט]

עַל שָׁאָר קְרוּבִים שְׁמַחְבֵּק לְהַתְּאֵבָל עַלְיָה⁽¹⁶⁷⁾.
(167) וכל זה לפי המנהג בחוץ לארכן שנאות כפים אלא ביום טוב, אבל בארץ ישראל שנוהגים לשיא בפיים כל يوم, כתוב בשווית שבת הלוי (ח"א סי' מג אות ב) שבתוך שלושים ימים, אם אין שם כהן אלא הוא, או שיש עמו רק עוד כהן אחד יעלה, ואם יש שם כהנים נספחים ושאי לצאת מבית הכנסת, אך לאחר שלושים ימים יברך ברכבו. מאידך, דעת החזו"א (ארחות רבנו ח"ג עמי ריב, בשם הגרא"ח קניבסקי) שבארץ ישראל אבל נושא בפיו כל י"ב חדש (חוץ משבעת ימי האביבות), והקצתות השלחן (ס"ג ס"ה) כתוב שכן הוא המנהג בארץ ישראל.

[משנ"ב ס"ק קסג]
מִשְׁוּם פָּגָעָמָה⁽¹⁶⁸⁾.

(168) אבל אם בלעדיו לא יהיה עשרה בבית הכנסת, כתוב בשווית שבת הלוי (ח"ד סי' יד אות א) שאף אם כהן זה נהוג לעולם כדיות הייש אמורים ברמ"א שלא לעלות, מ"מ בגין ישאר בבית הכנסת ואף עליה לדוכן, שבכך גורם לקיום מצוות עשה דורייתא. ואף אם מתחזק שלא לעלות ולהנוהג במנהגו, מ"מ לא יצא בפעם זו מבית הכנסת.

[משנ"ב ס"ק קסז]

בְּאָרֶץ-יִשְׂרָאֵל וּבְכָל מִלְכּוֹת מִצְנָים הַמְנַגֵּג לְשָׂא פְּפִים בְּכָל יוֹם⁽¹⁶⁹⁾.
(169) והמנהג בעיר הגליל, כתוב בספר עיר הקודש והמקדש (ח"ג פ"ה אות ב ס"ז) שאין נשיאת כפים בחול, כי אם במוסך של שבתות וימי טובים, וסימן על זה: "וְלֹא יַדּוּ בְּבִירּוּ עַל יְדוֹ מוֹי וְלֹא יַסְדֵּר מִנְהָגָים כְּךָ". ו בשווית מנחת יצחק (ח"ח סי' א-ב) האריך לותן טעם למנהג, וכותב שאין להם לשנות מנהג, ובשוית שבת הלוי (ח"ד סי' ע) כתוב, שאלו שכבר שינו מנהג אין בדיו כח להזחירם למנהג הקודם, אך גם אלו שאוחזים במנהג אין לכופם לשנותו.

וקהילה הבהא מומוקן שנושאים בו כפים כל יום, להתגורר בגליל, דעת הגראי"ש אלישיב (שו"ת ישא יוסף ח"ג סי' לד) שתנאג במנהג מקומות החדש, ולא ישאו הכהנים כפיהם אלא במוסך של שבת ויום טוב.

ומקום בחוץ לארכן שנתחדש בו ישוב ישראל, דעת הגrai"sh אלישיב והגרא"ז אוירברך (ברכת הורי סי' יט הע' יג) שאין להם להנאג נשיאת כפים כל יום, אלא ינהגו במנהג חז"ל לארכן לשיא כפים ורק במוסף של יום טוב.

[משנ"ב ס"ק קנד]

אַנְיָ מַנְגָּג לְפָלֵל כְּהֵן בְּשִׁבְיל זְנוּת בַּתּוֹ⁽¹⁵⁷⁾.

(157) וטעם הדבר כתוב השוע"ע הרב (ס"נ"ד) משומ שaina מחללת את אביה אלא בשונותה בעדים ובהתורה וכשהיעדו עליה בפני סנהדרן. וטעם נוסף כתוב הকפ החיים (ס"ק רמו) על פי דברי המרדכי [שהביא המשנ"ב ס"ק קנד], שהרי מ"מ יש רשות לישראל לקדשו.

[משנ"ב ס"ק קט]

לְפִי שָׁאָנוּ בְּכָהּוּנוּ וְהַרְיָ הוּא כְּגָר לְכָל דְּכָרְבָּן⁽¹⁵⁸⁾.

(158) ואם עולה, כתוב בbihil לעיל (ס"א ד"ה ואין לו) בשם הפמ"ג שעובר בעשה, ואפילו אם עלה וירה.

[משנ"ב שם]

כָּגּוֹן הַנּוֹלֵד מַחְלוֹצָה, גַּם-כֵּן אִינוֹ נוֹשָׂא כְּפִיו⁽¹⁵⁹⁾.

(159) ומ"מ מובהר בפמ"ג (א"א ס"ק סג) שיש חילוק בין חלל דאוריתא לחלל דרבנן לענין ספק חלל, שאם הוא ספק חלל מדוריתא לא יעלה לדוכן כשהוא יהודי, ואם יש עוד כהנים יכול לעלות עמו אך לא יברך ברכת 'אשר קדשנו', מה שאין כן בספק חלל מדרבנן, יוכל לשיא בפיו בברכה.

[משנ"ב ס"ק קמן]

אַלְאָ שְׁנָגָג שֶׁלָּא לְשָׂא כְּפִים⁽¹⁶⁰⁾ וּכְרַתְּבִּיב וְ"טוֹב לְבָהָא
בְּרַךְ"⁽¹⁶¹⁾, וְלֹכֶךְ אַרְיךְ לְצָאת כְּדִי שֶׁלָּא יַקְרָא הָוּ לְעָלוֹת לְדַוכָּן⁽¹⁶²⁾
וּכְרוּ, דָּם לְאַיְן עֻזָּב בְּעַשְׂהָה⁽¹⁶³⁾.

(160) ולענן נשיאת כפים בבית האבל על ידי כהנים שאינם אבלים, כתוב בשווית הכנסת יחזקאל (ס"י יב) שאף הם לא ישאו בפיהם, משומ שבבית האבל גנורים כל המתפללים נוהגים לשיא בפיים בבית תושבה (ס"י קבא ס"ק ב) כתוב שבירושלים נוהגים לשיא בפיים בבית האבל, וכן כתוב בשווית מהרייל דיסקון (קו"א אות קעט) שלא ישר בעינויו המנגד של לא ישא כפיהם, וכן דעת החזו"א (ארחות רבנו ח"ג עמי ריב, בשם הגרא"ח קניבסקי) שבארץ ישראל על הכהנים לשיא כפיהם בברית האבל, ובמקומות שאומרים ברכבת הכהנים בבית האבל, הוויה הגרא"ז אוירברך (הילכות שלמה תפלה פ"ח דבר הלכה אות ד) שאין האבל מקריא את הפסוקים לכהנים, אף כאשר הוא והש"ץ, ולענן אמרת 'אלוקינו ואלוקינו ابوתינו ברכנו' וכור בבית האבל, כתוב המשנ"ב לעיל (ס"י קבא ס"ק א) שאין לאומרו, אך בשער תושבה (שם) כתוב שהנהוגים לשיא כפיהם בית האבל, בשאן כהנים, יאמרו 'או"א ברכנו'.

ויש הנהוגים בירושלים שאף האבל עצמו עולה לדוכן, והווכר מנהג זה בקב החיים (ס"ק רנג) ובגשר החיים (ח"א פ"ב סי' ג אות ה).

(161) כלשון זהה כתוב הרמא להלן (ס"מ"ד), אך אין פ██וק בלשון זה ומיש. ולשון הפסוק במשל (כט ה) הוא: "טוֹב עַן הוּא יַבְרֵךְ", והמודכי (מגילה סי' תחתו) הביא מוקר לה מיצחק אבינו שאחריו שכל בירך את יעקב, ועוד הביא את הפסוק (מלכים א כו): "וַיַּרְכְּבּוּ אֶת הַמֶּלֶךְ וַיָּלִכוּ לְאֶהָלִים שְׁמָחוּם וַטוּבֵי לְבָ".

(162) ולא חילק אם היה ייחידי או לא, ומשמע שאפילו אם אין שם כהן אחר, שבאופן זה אין הש"ץ מקריא "כהנים", אבל זאת צריך לאאת מבית הכנסת. ולעיל (ס"ק יב) כתוב שציריך לעזאת קודם רצחה, כדי שלא יאמרו להם הלוויים שיוצקים מים על ידי הכהנים, שייעלו לדוכן,

וטעם זה שירך גם בכחין יחידי.
(163) ונראה מדובר, שאף כהן ייחידי אם לא קראותו לעולות לדוכן לא עליה, ולעיל (ס"ק לט) הביא דעת המהרא"ח והט"ז שההן יהידי מחייב לעלות מן התורה אף על פי שלא קראותו.

